

ΠΑΡΘΕΝΑ

Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ λάμπαν τ' ἀστέρια
Κι' ἀργυρόλουστη ἐπρόβαλε ἡ γῆ,
Κι' ἀπ' τὴν πρώτη ροδόκρινη αὐγή
Κι' ἀπ' τὰ πρῶτα γλυκὰ μεσημέρια,
Ἄναστήθηκε ἡ ζωὴ ἀπὸ σένα.

Ἀπὸ σένα κ' ἡ πλάσις ἐγεννήθη
Κι' ἀνεστήθη ἀπὸ σένα ἡ ψυχὴ
Κι' ὡσανὰ μέρα νύχτα ἀντηχεῖ
Τὸνομά σου ἀπ' τ' ἀνθρώπινα στήθη,
Σὰν τραγοῦδι ἄλλου κόσμου, ὦ παρθένα!

Ἦ στολίδι τῶν πάντων, παρθένα,
Σὰν πηγὴν ἀνεσπέρου φωτὸς
Σ' ὄνειρεύτηκε ὁ πρῶτος θνητὸς
Κι' ὁ στερνὸς θὰ πεθάνῃ μὲ σένα,
Ἦ στολίδι τοῦ κόσμου, ὦ παρθένα.

Σὺ στὸν Ὀλυμπο ἀνέβηκες πρώτη
Κ' ἐσκορπίστηκε στ' ἀστρα εὐωδιὰ
Καὶ σὺ χάριες πρώτη καρδιὰ
Στῶν θεῶν τὴν ἀγέραστη νιότη
Ποῦ μὲ κάλλη τὰ μάγεψες πρώτη.

Στοὺς δρυμούς, στῆς πεδιάδες, στὰ δάση,
Σ' ἀργυρόφωτα παίζεις νερὰ
Καὶ διαβαίνεις σὰ νάχης φτερὰ,
Κι' οὔτε ἀγέρας μπορεῖ νὰ σε φτάσῃ
Μὲ τὰ βέλη ὅταν τρέχῃς σὸ χέρι.

Σὺ μ' ἀμίλητη ὠδήγησες θλίψη
 Τὸν πατέρα, τυφλὸ βασιληᾶ,
 Ποῦ γιὰ ναῦρη μιὰ γῆς ἀγκαλιὰ
 Τῆ 'ντροπή τῆς ζωῆς του νὰ κρύψη.
 Ἐγυρνοῦσε ἀπὸ μέρη σὲ μέρη.

Σὺ ἀψηφῶντας ὀργῆς μαύρη δίκη
 Μ' ἓνα χέρι γοργὸ κι' ἐλαφρὸ
 Δίνεις μνήμα στὸν ἔρμο νεκρὸ
 Πρὶν κοράκια τὸν σχίσουν καὶ λύκοι,
 Κ' ἓνος θρίαμβος εἶνε ἡ ζωὴ σου.

Κι' ὁ βωμὸς τῆς πατρίδος μιὰ μέρα
 Μὲ τὸ αἷμά σου ἐβάφη τὸ ἀγνὸ
 Καὶ στὸν ξάστερο τόρα οὐρανὸ
 Διαπερνῶντας βαθειὰ τὸν αἰθέρα
 Γλυκοφέγγει ἐν ἀστέρι—ἡ ψυχὴ σου.

Κ' ἀπὸ σένα μιὰ μέρα ἐγεννήθη
 Ἕνας νέος στὸν κόσμον Θεὸς,
 Κ' εἶν' ἀγάπη ὁ δικός του ναὸς
 Καὶ τῆ νοιώθουν τ' ἀνθρώπινα στήθη
 Προσκυνῶντας τα ἐκεῖνον κ' ἐσένα.

Ἦ στολίδι τοῦ κόσμου, ὦ παρθένα,
 Σὰν πηγὴν ἀνεσπέρου φωτὸς
 Σ' ὄνειρεύτηκε ὁ πρῶτος θνητὸς
 Κι' ὁ στερνὸς θὰ πεθάνῃ γιὰ σένα,
 Ἦ στολίδι τοῦ κόσμου, ὦ παρθένα !